

ftændig og nøie Kundskab om et Forhold som dette, der i det Mindste for mange af os maa have en faa afgjørende Betydning med Hensyn til Spørgsmaalets Afgjørelse, at det bliver dobbelt betænkeligt, mener jeg, at tage nogen Beslutning her i dette Dieblif angaaende dette Spørgsmaal, da vi høre, at den ærede Minister ikke engang har nøie Kjendskab til, hvorledes det forholder sig med den Paagjældendes Tjeneste i den fremmede Hær, som var i Krig med Danmark. Jeg mener, at dette er en ny Omstændighed, der kommer til her og som gjør, at jeg nu er bestemt paa at ville stemme imod det stillede Ændringsforslag, netop fordi det nu viser sig for mig, at Sagen ikke engang for den ærede Minister er fuldstændig oplyst.

Frederiksen: Det forekommer mig, at de ærede Medlemmer i deres Argumentation ikke ganske holde sig til Sagen. Her er ikke Spørgsmaal om at give denne Mand, der har været i østerrigsk Krigstjeneste, Indfødsret, thi han er Medlem af den danske Stat, men der er Spørgsmaal om at give hans 2 Børn Indfødsret, dels af den Grund, at deres Fæder, hvad de ærede Medlemmer end kunde ønske at gjøre gjældende om hans Forhold, allerede tilhører den danske Nation i Kraft af Indfødsret ved Fødsel. Men naar Spørgsmaalet er om disse Børn, kan jeg tillige ikke undlade yderligere at gjøre gjældende, hvad det er for en Slægt, de høre til. Jeg skal ikke tale om deres Udseende, skjøndt det undrer mig Noget, at der fra en vis Side reises Hebreidelse mod, at han talte sig „Borger“ Moltke, (Modsigelse af Bajer); der blev talt om, at han havde kaldt sig Borger, og, saavidt jeg veed, er det ogsaa dette Forhold, denne hans almindelige politiske Anskuelse, som udøvede stor Indflydelse paa hans Livsforhold — i Øvrigt ønsker jeg ganske vist ikke at udtale mig vidtløftig, da jeg ellers frygter for at bringe den ærede Ordfører til at give flere Oplysninger — men det er jo det, som her naturligen gjør sig gjældende, hvilken Stilling det er, disse Børns Bedstefæder indtager i vor Historie, og naar man siger, at der er delte Meninger om denne Mand's Virksomhed, saa er det ganske rigtigt; jeg tilstaar, at jeg for mit Bedkommende tror, at den i mange Henseender har været mindre heldig, idet han altfor stærkt har holdt paa dansk Nationalitet og dansk Sprog i Slesvig af denne Grund, maasse i Forbindelse med hele den Retning, som den Gang gjorde sig gjældende, mulig har tilføiet Danmark nogen Skade; men i alt Fald kan Ingen negte, at denne Mand, Bedstefæderen, denne os saa bekendte Repræsentant for denne Slægt, har hørt til de kraftigste Forparere, — ja, der er maasse Ingen, der her i Landet er optraadt med større Kraft imod det slesvig-holsteniske Oprør til Forsvar for dansk Nationalitet, end Carl Moltke. Jeg synes ogsaa, at det maa have nogen Betyd-

ning, som den ærede Ordfører sagde overfor mig, at man maa helst være noget liberal og ikke altfor smaalig. Er det Hele en Skønssag — og selv de ærede Medlemmer, der opstille det som et halvt Principspørgsmaal, at man ikke bør give Børn Indfødsret, ville jo ikke gjøre dette absolut gjældende, men erkjende, at man i det Hele maa skønne — skal man altsaa skønne, saa foretrækker jeg i det Hele at skønne liberalt i Stedet for at skønne smaaligt. Da jeg atter har faaet Ordet, maa jeg gjøre en Bemærkning med Hensyn til det Punkt, hvorved den ærede Ordfører før dvælede, skjøndt det, som sagt, ikke er min Hensigt nu saa lidt som før at friste ham til at være vidtløftig. Min Bemærkning angaar det Spørgsmaal, der er reist om disse Folk, som lade deres Børn gaae i Petri tydske Skole. Jeg sagde før, — og jeg tror, det er rigtigt, — at vi skulle være varssomme her med særlig at optræde imod tydsk Nationalitet, imod det at tale Tydsk og opdrages paa Tydsk, dette rent Sproglige. For at styrke denne min Betragtning, der i Øvrigt ikke væsentlig vedrører det foreliggende Ændringsforslag, men mere har Hensyn til de Ytringer, der saa stærkt bleve gjorte gjældende af den ærede Ordfører paa Udvalgets Begne, skal jeg kun gjøre en eneste Bemærkning. Der er neppe Nogen i denne Forsamling, der ikke nærer et Ønske, et brændende Ønske om, at den Tid maa komme, da hele Befolkninger, visse Stæders Befolkninger, endog saa nogle, i hvilke den overveiende Del taler Tydsk, maa høre til det danske Rige og det danske Folk. Er det nu klogt, er det rigtigt, naar vi Alle ønske dette, og endnu mere, naar Forholdene staa, som de staa for os, er det saa forstandigt, om det ogsaa i og for sig maatte være rigtigt, at ville opstille dette som det Afgjørende for, om Nogen kan være god dansk Undersaat, om han bruger det danske eller det tydske Sprog? Jeg tror, at det kommer an paa ganske andre Ting; men allermindst skulle vi, som Forholdene ere hos os, indlade os paa at opstille den Slags Ting altfor skarpt og bestemt.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Første Del af Forslag af Udvalgets Mindretal (Caspe, Frederiksen og Rosbø):

Efter Nr. 27 indskydes:

Nr. 28. Carl Poul Oscar Moltke, født i Keiserdømmet Østerrig,

forkastedes med 50 Stemmer mod 23.

2) Anden Del af samme Forslag

Efter Nr. 27 indskydes:

Nr. 29. Marie Elisabeth Malvine